

Написана на полотні олійними фарбами, очевидно після передачі церкви православним у 1860-ті роки. За своїми розмірами та стилем виконання вона дуже подібна до ікони Федора Острозького. Очевидно, ці дві ікони малював один художник. Ім'я Іова Почаївського є одним з найбільш відомих не тільки в Україні, але й серед усього православного світу. Його життя, особливо його юнні роки, були безпосередньо пов'язані з князями Острозькими.

Преподобний Іов народився на Покутті, біля м. Коломиї у 1551 році. Його батьки Іоан та Агафія мали прізвище Желізо і це дає підставу вважати що були вони люди родовиті, бо прості люди в той час прізвищ не мали. При хрещенні батьки дали сину ім'я Іоанн. У 10 років він потаємно залишив домівку і прийшов у неподалік розташований Угорницький монастир, де почав прислужувати братії. Ігумен монастиря, вбачаючи в юнакові монашеські риси характеру в 12 років постриг його в ченці з ім'ям Іов. Молодий монах

швидко зростав духовно і в 30 років був висвячений на священника, а згодом – пострижений у схиму – найвищий щабель монашества – з ім'ям Іоанн, але все ж в історії він став відомий з попереднім іменем – Іов. Незабаром слава про молодого подвижника досягнула Острога і князь Василь-Костянтин Острозький запросив його до Дубенського Хрестовоздвиженського монастиря. Православний князь зтягував сили для боротьби з наступаючим латинством, а на Іова він покладав особливі надії. І не помилився. Святий подвижник своїми проповідями, повчальними статтями і розповсюдженням переписаних книг святих отців серед народу зміцнював авторитет Православної Церкви. З його благословіння та при безпосередніх порадах та корегуваннях була надрукована Острозька Біблія – величний пам'ятник просвіти XVI століття. Слід додати, що невдовзі, після переведення Іова у Дубно, братія монастиря обрала його своїм ігуменом і в цьому сані він керував монастирем 20 років. Князь Василь-Костянтин Острозький, змагаючись з католиками, вирішив перевести усі монастирі у своїх землях на позиції спільного життя, започатковані Василем Великим, а це перекреслювало можливість більш самітницького відокремленого монашества і тому Іов пішов з Дубно на гору Почаївську, і як звичайний монах проводив там дні у пості і молитві серед небагатьох монахів маленького монастиря, який щойно одержав великі пожертвування від своєї покровительки – місцевої поміщиці Анни Гойської. Почаївська братія швидко зрозуміла, що Іов – це не простий ченець, а людина, яка має за своїми плечима чималий досвід керівництва монастирем, поєднаний з великою духовною силою, і після довгих благань переконала його бути для них ігуменом. Тут, у Почаєві, йому знову довелося відстоювати інтереси православних. Онук Анни Гойської – лютеранин Андрій Фірлей – не бажав погодитись з рішенням своєї бабці про пожертви на монастир, і після її смерті, в 1617 році почав відбирати в монахів майно, сягнувши навіть до пограбування церковних речей і Почаївської чудотворної ікони Богородиці. Протягом 30 років Іов та браття судилися з Фірлеєм, і тільки промислом Божим ікону і майно було повернено монахам. А сталося це так: одного разу Фірлей під час бенкету з друзями вдягнув свою дружину у священницькі ризи, дав у руки святу чашу і приніс для загострення почуттів ікону Богородиці. Але як тільки почалась ця ганебна вистава, зразу ж на дружину Фірлея напав лютий біс, який почав її мучити і полишив тільки після повернення святині ченцям.

Багато сил присвятив ігумен і для влаштування монастирського життя, виховання монахів у душі православ'я. В спадщину від Гойської Почаївський монастир одержав друкарню, яка у першій половині XVII століття залишалась на західно-руських землях єдиним джерелом словесної боротьби проти унії. Святий Іов сам особисто робив виписки з творів православних святих і складав їх у збірки, які згодом друкувались. Одна з таких збірок дійшла до наших часів. У 1884 році ця праця була видана під назвою: “Бджола (пчела) Почаївська”. Авторитет преподобного у православному світі Речі Посполитої був дуже великим. У 1628 році він був запрошений у Київ на собор для вирішення назрілих питань. Учасники собору спільно прийняли підсумковий документ, під яким стоїть і підпис святого: “Іоанн Желізо, ігумен Почаївський”. Взагалі преподобний містив у собі такі риси і якості характеру, які властиві лише святим. Твердість характеру поєднувалася з покірною, братською любов'ю і надзвичайною негнівливістю. Вузька печера, де часто молився Іов, немов би гартувала ці його “небесні” якості. Якось він застав злодія, що крав

монастирську пшеницю, і...піддав йому на плечі мішок з краденим зерном. На злодія ця байдужість до земних благ так вражає подіяла, що він негайно впав перед святим на коліна і розкався.

Про день своєї смерті Іов був сповіщений небесними силами за тиждень. Він напередодні відслужив літургію, попросився з братією і без ніяких ознак хвороби чи страждань мирно відійшов до Бога 28 жовтня 1651 року після сторічного земного шляху.

Сім років дев'ять місяців пролежало тіло преподобного в землі, і за цей час люди іноді бачили незвичайне сяйво над його могилою. І ось після семи з лишком років з'явився Іов уві сні тодішньому митрополиту - Діонісію Балабану і сповістив, що Бог хоче, щоб митрополит відкрив його мощі. Діонісій не поспішав виконувати волю Божу. І тільки після третього видіння, коли спочилий ігумен налякав митрополита можливим покаранням, той вирушив у Почаївський монастир, допитав свідків про життя і подвиги Іова і велів відкрити домовину з тілом святого. Там лежали нетлінні мощі преподобного і від них розвіювався навкруги неземний надзвичайно приємний запах. Митрополит Діонісій розпорядився перенести мощі святого з великими урочистостями у недавно побудовану церкву Пресвятої Трійці. Сталося це 28 серпня 1659 року.